

Beijing (dag 4)

Zënme shuö (hoe zeg je) judo? Roja of roda (ik ben niet zeker, Wim help nog eens). Vandaag wordt de belangrijkste dag van onze reis. In de hal van ons hotel worden we opgewacht door Sven en Ellen van ATV (Antwerpse Televisie), zij zullen ons enkele dagen volgen, zodat ze in Antwerpen ons op TV kunnen volgen (volgt u nog?).

In volle uitrusting (hoeden, vlaggen, T-shirts) stormen we uit het hotel. Opnieuw, in volle uitrusting (hoeden, vlaggen, T-shirts) stormen we uit het hotel. De eerste filmopname was mislukt, vandaar... Ellen filmt erop los, Sven neemt interviews af. Ik moet Ellen bewonderen, twaalf kilogram weegt een filmcamera en ze sleurt die overal mee in die hitte, terwijl Sven een microfoon draagt van 400 gram en niet willen wisselen hé.

De taxi's staan klaar en we vertrekken richting sporthal. De vlag met de 'A' van Antwerpen wappert in Beijing, Patrick Janssens zal blij zijn. De sporthal bevindt zich in een groot universiteitscomplex. Iedereen wil weer op de foto, de kans is groot dat ze zo'n bende niet meer over de vloer krijgen. Sven neemt nog wat interviews af en Ellen filmt ons terwijl we de wave oefenen (eventjes opwarmen). Geweldig hoe Filip zich uitdrukt voor de camera, de zin "ik heb ook zenuwen" is ondertussen overal bekend. Alf is geweldig, een plezier om die bezig te zien. Oswald geeft zelfs een interview voor een Waalse radiozender, daarna was het mijn beurt (omdat hij het zo schoon vroeg).

We zullen ons eens installeren, de vlaggen worden aan de reling gehangen en we zetten ons neer. De zaal loopt stilaan vol (achter ons zitten Fransen, juist zoals in Athene, doch minder in aantal), enkele meisjes staan nog wat te dansen op discomuziek en terwijl ze zich in België nog eens ronddraaien (het is daar 06.00 u) gaan wij er hier aan beginnen.

Het is al vlug aan Ilse, eerste kamp tegen La Rizza, een blokje beton uit Frankrijk. Het slopen kan beginnen. Beide kampsters zijn aan elkaar gewaagd, dan domineert Ilse, daarna is het aan Audrey. Na vijf minuten is de strijd dan ook onbeslist. Het zal in de golden score moeten gebeuren. De conditie van Ilse is beter dan die van de Franse, haar aanvallen ook gevaarlijker, de eerste barsten in het beton vertonen zich en na drie minuten is het zover, Ilse doet een soort "grand écart" en vaagt met haar voet deze van de Franse, die onderuit gaat. Koka voor Ilse die beide handen in de lucht steekt en terecht, want het is de eerste maal dan zij tegen haar wint. Gedurende de kamp hebben we ons ook volledig gegeven, roepen en tieren dat horen en zien vergaan. Nog even een sms naar het thuisfront zenden (bij terugkomst kreeg ik te horen welke pipo zendt er nu een sms om zes uur 's morgens en dan nog op een zondag, doch vermits het om Ilse ging werd het me vergeven).

Tweede kamp tegen de Australische Kristie-Anne Ryder, nooit van gehoord. Dit moet kunnen, doch je weet maar nooit, misschien heeft ze wel een kangoeroe sprong in petto. Niets daarvan, na twee minuten slaat Ilse toe met een beenveeg, de Australische vliegt de lucht in en komt op haar rug terecht. Ippon.

Op naar de volgende, de Japanse Misato Nakamura, gekend om haar verschrikkelijke beenveeg, Ilse zal met de linkervoet vooruit vechten om de aanvallen van de Japanse te beperken, het plannetje lukt wonderwel (deze technische uitleg heb ik overgenomen van Olivier, ik ken wel iets van judo, doch wie kent er nu het meeste van?). Ilse wordt sterker en sterker en we maken ons al op voor de golden score, tot 36 seconden voor het einde de Japanse een worp inkomt, Ilse valt op haar knie, het oogt wel spectaculair, doch dit is geen score. De scheidsrechter dacht er anders over en geeft koka voor de Japanse en hij komt niet op zijn beslissing terug, hoe hard we ook roepen en weet je waarom, nee, ik zal het eens vertellen (en dat weet ik nu beter dan Olivier). Die man stond daar met een witte stok te zwieren, zijn blindengeleidehond wou hem ter hulp komen, maar wat zag dat beest? Op de andere tatami stond een Noord-Koreaanse te vechten en zoals Wim me vertelde, Chinezen eten geen hond, dit is een fabeltje, het zijn Noord-Koreanen die dit doen. (vandaar dat het verkrijgbaar is in China). Mij niet gezien op de tatami moet die hond gedacht hebben en weg was hij. Ziezo, dat weten we dan ook weeral.

De eerste herkansing wordt eveneens afgewerkt tijdens het eerste gedeelte. Daarin wordt haar tegenstandster de Duitse Romy Tarangul, die zilver behaalde te Lissabon en een goede indruk op me maakte. Ilse domineert de hele kamp, de Duitse weet niet goed wat te doen en krijgt een strafpunt

voor passief vechten, Ilse doet er nog een koka bij en hoewel we geen spectaculair judo te zien krijgen wint Ilse verdiend. Ze komt ons zelfs begroeten en ziet er vol vertrouwen uit voor haar volgende kamp.

Normaal moet iedereen de zaal verlaten, doch vermits het onweert, zijn de Chinezen zo goed ons in de hal te laten wachten (op voorwaarde dat we tickets hadden). Een terrasje doen zoals in Athene zal niet lukken, de stoelen en tafels drijven bij wijze van spreken voorbij, kan dat daar lelijk doen, bliksemen, donderen en gieten, zelfs hierboven zijn ze niet akkoord met de beslissing van de scheidsrechter.

De tweede herkansing is tegen de Kazakse Sholpan Kaliyva. Ilse heeft tegen haar nog nooit verloren, de kamp voor het brons ligt binnen bereik (juist zoals in Athene). De kamp begint en voor we goed in vorm zijn komt Kaliyva een worp in, ippon voor de Kazakse. Verbijstering, onbegrip en ongeloof bij de supporters, wat doe je nu Ilse, dat kan niet waar zijn. We blijven verdwaasd achter, de eerste tranen vloeien. Oei, Alf krijgt het moeilijk, gelukkig is Marijntje daar om hem wat te troosten, maar veel helpt het niet, iedereen verwerkt dit zoveel mogelijk op zijn manier. We blijven nog zitten tot de finale en hopen Ilse te zien om haar verklaring te horen. Tijdens het interview met ATV houdt ze zich kranig, tot ze het woord broer hoort, we zullen elkaar troosten zijn haar laatste woorden, dan was het over en out. Normaal zou ik hierover niet schrijven, doch ik wil de hechte band tussen broer en zuster eens aanhalen, prachtig, menselijk en blij dat hij erbij was.

Een tweede inspuiting tegen de pijn was misschien niet nodig geweest, doch Ilse had hier zelf om gevraagd. Ze legt de schuld dan ook niet bij de dokter, maar bij zichzelf, wat haar siert. De kwetsuur was erger geworden, er was vocht ontstaan en dit had zich vermengd met het vocht van de spuit, met een lam gevoel in de arm tot gevolg en met één arm kan je op dit niveau geen wedstrijd winnen.

Ilse en Olivier komen nog even bij ons staan, we zullen maar wat foto's trekken en ons verdriet doorspoelen. Van één ding ben ik zeker, ze kan tegen Nakamura winnen (lees het nog maar eens Ilse, hopelijk geef je haar revanche in Rotterdam). Normaal moest ze voor brons tegen een Algerijnse, die behoorlijke kampen geleverd had. Ik twijfelde dan ook of ze deze wel had kunnen verslaan. Gelukkig voor mij dat ze haar arm niet goed kon gebruiken, want na drie armklemmen en twee wurgingen had ik het wel geweten. Haar antwoord was dan ook: "Het gaat hier wel over een bronzen medaille». De blik in haar ogen stelt me gerust, haar vechtlust en winnaars mentaliteit is ze nog niet verloren.

We druipen af, letterlijk en figuurlijk. Gelukkig hebben de Chinezen dit voorzien en hebben voor alles een oplossing, we krijgen allemaal een regenmantel. (toffe gasten hé). Mijn schoenen voelen aan als twee natte zeemvellen en we zullen de uitgang alleen moeten vinden (want voor Wim hadden we spijtig genoeg geen inkomkaart kunnen bemachtigen).

Voor nonkel Jos is er nog geen water genoeg, hij zoekt zich dan ook een boom. Ondertussen stappen we voort naar de plaats waar we normaal moesten samenkomen. We naderen de uitgang doch missen iemand, nonkel Jos natuurlijk. Wat nu gedaan? Child Focus verwittigen is geen optie, we bellen Wim dan maar. Om uit te leggen waar we staan, overhandigen we onze gsm aan een politieagent, het enige wat we hem hadden kunnen zeggen was wō bû hui hǎnyǔ (ik spreek geen Chinees) maar ik had mijn boekje niet bij. Na tien minuten komt er een politiewagen aangereden en wie stapt daar uit? Je mag twee keer raden, nonkel Jos natuurlijk (toffe gasten die Chinezen hé). Wim was ondertussen aangekomen en had al een plaatsje gereserveerd in een restaurant.

De specialiteit hier was Peking Duck, dit moesten we toch eens geproefd hebben. We worden naar boven geleid en treden binnen in een grote kamer, met parketvloer, de wanden mooi versierd en er was ook een breedbeeld televisie en ze gaven juist de wedstrijd België – China uit. De grote ronde tafel was prachtig, de gerechten mochten er ook zijn, de eend werd geserveerd in een pannenkoekje en de eekhoornvis was overheerlijk. De serveerster sprong wel een meter achteruit toen we juichten bij het tweede doelpunt voor de Belgen, je zou voor minder met zo'n kreet.

Het beste wat we kunnen doen is ons hotel opzoeken en ons bed inkruipen. We praten nog wat na, maar spijtig genoeg kunnen we de klok niet terugdraaien, het is voorbij, ik ben er zeker van dat ze zonder kwetsuur brons gehaald had, zeker na we (enkele weken later) hoorden, dat, en dit kon je goed zien op ATV, in de kamp tegen de Japanse, Ilse naar haar schouder greep, dit moet het moment

geweest zijn dat haar pees afscheurde, ze heeft dus tegen de Duitse met een afgescheurde pees gevochten, wel zonder pijn, maar toch. Mijn ontgoocheling maakt plaats voor bewondering.